

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 214.330 van 30 juni 2011
in de zaak A. 195.265/X-14.506.**

In zake : 1. Johan DE SMET
 2. Sabine HENNE
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Patrick Lachaert
 kantoor houdend te 9820 MERELBEKE
 Hundelgemsesteenweg 166, bus 5
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door de Vlaamse
regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Michel van Dievoet
kantoor houdend te 1000 BRUSSEL
Boomstraat 14, bus 3
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 20 januari 2010, strekt tot de
nietigverklaring van het besluit van 14 december 2009 van de Vlaamse minister
van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport houdende
inwilliging van het beroep van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar
tegen het besluit van 24 maart 2009 van de deputatie van de provincieraad van
Vlaams-Brabant houdende toekenning van de voorwaardelijke
stedenbouwkundige vergunning aan Johan De Smet en Sabine Henne voor het
aanleggen van een vijver en een toegangsweg, het wegbreken van een bestaande
toegangsweg, het plaatsen van een poort en het aanpassen van het niveau van het
terrein aan de Ketelheidestraat 41 te Dilbeek, kadastraal bekend sectie E,
nrs. 68/c, 68/d, 68/e en 79/c, en waarbij voormeld besluit van 24 maart 2009
wordt vernietigd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Sofie De Doncker heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partijen hebben een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 17 juni 2011.

Staatsraad Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Patrick Lachaert, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en advocaat Dany Socquet, die loco advocaat Michel van Dievoet verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Sofie De Doncker heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Op 26 augustus 2005 (datum van het ontvangstbewijs) dienen de verzoekende partijen bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Dilbeek een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor

de aanleg van een vijver, verharding toegangspoort + poort, trap aan woning en aanpassing niveau, aan de Ketelheidestraat 41 te Dilbeek.

4. Het terrein is volgens het bij koninklijk besluit van 7 maart 1997 vastgestelde gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse gelegen in agrarisch gebied (volledig perceel 68/c, klein gedeelte 68/e en 79/c) en in natuurgebied (volledig perceel 68/d en grootste gedeelte perceel 68/e en 79/c).

Het perceel is niet gelegen binnen een gebied van een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of een gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan, noch binnen de omschrijving van een verkavelingsvergunning.

5. Op 16 september 2005 verleent de afdeling Land Vlaams-Brabant een ongunstig advies. Dit ongunstig advies wordt herhaald op 3 maart 2006.

6. Op 5 oktober 2005 schrijft de afdeling Bos en Groen Vlaams-Brabant het volgende aan de gemeente Dilbeek :

“Op basis van de voorliggende stukken geeft de afdeling Bos en Groen voorlopig géén advies. Zo ontbreekt niet alleen de officiële aanvraag van de betrokkene maar is er evenmin een concrete projectomschrijving bijgevoegd waarin de bedoeling van de uit te voeren werken wordt uiteengezet”.

Op 8 maart 2006 verleent deze laatste afdeling een negatief advies voor de aangevraagde werken op de beboste perceelsgedeelten omdat door de minister van Leefmilieu geen ontheffing van het verbod op ontbossen werd verleend. Voor wat de werken op het perceel 68/c betreft heeft de afdeling geen bezwaar mits een aantal voorwaarden.

7. Op 12 oktober 2005 verleent de afdeling Natuur een ongunstig advies. Dit advies wordt herhaald op 14 april 2006.

8. Tijdens het openbaar onderzoek van 12 september 2005 tot 14 oktober 2005, worden drie bezwaarschriften ingediend.

9. Op 18 juli 2008 stelt het departement Landbouw en Visserij:

“Het voorstel heeft als doel de omringende percelen te vertuinen en dit is niet in overeenstemming met de basisbestemming van het gebied. Aangezien het grootste gedeelte van de aanliggende percelen in natuurgebied ligt, heeft de afdeling Duurzame Landbouwonwikkeling geen bemerkingen op de werken, onder de strikte voorwaarde dat de waterhuishouding van de aanliggende percelen in het agrarisch gebied niet verstoord worden door de aanleg van de vijver en de ophoging van het terrein”.

10. Wegens het uitblijven van een beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Dilbeek stellen de verzoekende partijen op 17 april 2008 beroep in bij de deputatie van de provincie Vlaams-Brabant.

11. Op 22 december 2008 verleent het Agentschap voor Natuur en Bos “een gunstig advies voor de aangevraagde ontbossing maar heeft het compensatievoorstel aangepast”.

12. Op 24 maart 2009 wiligt de deputatie van de provincie Vlaams-Brabant het beroep van de verzoekende partijen in en verleent hij de gevraagde vergunning onder een aantal voorwaarden.

13. Tegen dit inwilligingsbesluit stelt de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar administratief beroep in onder meer, op volgende gronden :

“De vergund geachte toegang tot het perceel bevindt zich langsheen de Ketelheidestraat en rechts van de woning. De aanvraag voorziet een nieuwe inkom links van de woning. De nieuwe toegangsweg is 3m breed en heeft een lengte van 30m. Langsheen de Ketelheidestraat wordt een toegangspoort voorzien. De strikt noodzakelijke toegang naar een gebouw is niet vergunningsplichtig volgens art. 3, 6° van het besluit van de Vlaamse Regering van 14 april 2006 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is.

Aangezien het voorstel een bijkomende toegangsweg en poort voorziet die daarenboven op een andere plaats dan de bestaande toegangsweg is gelegen, is de aanvraag wel vergunningsplichtig én is er niet voldaan aan

art. 145bis van het decreet op de ruimtelijke ordening. Volgens art. 145bis vormen de geldende bestemmingsvoorschriften horende bij het agrarisch gebied geen weigeringsgrond bij de beoordeling indien de aanvraag betrekking heeft op het verbouwen of herbouwen op dezelfde plaats van een bestaande, vergund geachte constructie.

Aan de achterzijde van de woning wordt een zone van +/- 120m² opgehoogd en een zone van +/-56 m² afgegraven. Ook deze werken zijn vergunningsplichtig en voldoen niet aan art. 145 bis van het decreet op de ruimtelijke ordening. De reliëfwijzigingen beslaan een grote oppervlakte en vergroten de vertuinde zone op het perceel. De verharde oppervlakte aan de achterzijde van de woning die vergroot wordt door de reliëfwijzigingen bedraagt +/- 184m². De verharding wordt aangelegd in dolomiet. Ten opzichte van de bestaande, vergund geachte verharding in beton wordt de verharding op een gewijzigde plaats aangelegd en is er niet voldaan aan art. 145bis van het decreet op de ruimtelijke ordening.

Tenslotte wordt er, binnen een natuurgebied, een vijver aangelegd met een oppervlakte van 180m². Volgens de motivering van de deputatie betreft dit een zuiveringsvijver en komt deze ten goede aan het natuurlijk milieu waardoor ze planologisch niet in strijd is met de bestemming van het natuurgebied. Volgens het advies van de Vlaamse minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur van 25 augustus 2006, moet uit de stedenbouwkundige vergunning duidelijk blijken dat het wel degelijk om een zuiveringsvijver gaat. De vijver wordt, volgens de motivering van de deputatie, voorzien omdat er geen aansluiting voorzien is op het bestaande rioleringsnetwerk. Bijgevolg wordt de vijver voorzien in functie van de woning en is ze in strijd met de planologische voorschriften horende bij het natuurgebied. Enkel een vijver met een beperkte oppervlakte van 30m² die niet gelegen is in een kwetsbaar gebied en binnen een straal van 30m van de woning is toelaatbaar. De voorgestelde vijver voldoet aan geen enkel van deze voorwaarden en is bijgevolg stedenbouwkundig niet aanvaardbaar”.

14. De verzoekende partijen worden gehoord op 24 juni 2009.
15. Met een schrijven van 20 oktober 2009 bezorgen de verzoekende partijen nog een uitvoerige toelichtingsnota aan de minister.
16. Met het bestreden ministerieel besluit van 14 december 2009 wordt het beroep ingewilligd en de gevraagde vergunning geweigerd.

IV. Onderzoek van de ontvankelijkheid

17. De verwerende partij betwist het belang van de verzoekende partijen omdat “na het openbaar onderzoek verschillende wijzigingen werden aangebracht aan de oorspronkelijk ingediende aanvraag”, “de gewijzigde aanvraag (...) niet aan een nieuw openbaar onderzoek (werd) onderworpen”, en “de functie van de vijver en de andere aangebrachte wijzigingen (...) niet kunnen worden aanzien als beperkte wijzigingen in de zin van artikel 4.4.1 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO)” waardoor “de minister, in geval van vernietiging van het bestreden besluit, niet anders kan dan de gevraagde vergunning opnieuw te weigeren”.

18. De verzoekende partijen repliceren dat de verwerende partij niet “verduidelijkt (..) welke die verschillende wijzigingen dan wel zijn”, betwisten dat “na openbaar onderzoek (...) een verduidelijking (zou) zijn doorgevoerd wat de functie van de aangevraagde vijver betreft”, stellen dat “een verduidelijking dat de in te richten vijver effectief een zuiveringsvijver uitmaakt (...) (geen) aanleiding had moeten geven tot een bijkomend openbaar onderzoek” en dat zij “als eigenaars van het goed en als aanvragers van de (...) geweigerde stedenbouwkundige vergunning (...) manifest over een persoonlijk en rechtstreeks belang (beschikken)”.

19. Uit het aanvraagdossier blijkt dat de beoogde vijver als een zuiveringsvijver wordt gekwalificeerd door de verzoekende partijen. Daarnaast laat de verwerende partij na de beweerde wijzigingen van de aanvraag na openbaar onderzoek concreet te maken. De verzoekende partijen hebben in de gegeven omstandigheden de vereiste hoedanigheid en belang bij het door hen ingestelde vernietigingsberoep waarmee zij beogen een voordeel dat hen werd geweigerd alsnog te verkrijgen. De verwerende partij toont niet aan dat zij die aanspraak op dat beoogde voordeel niet mogen of kunnen maken.

De exceptie wordt verworpen.

V. Beoordeling van de middelen

Eerste middel

20. De verzoekende partijen voeren de “schending van de formele motiveringsplicht” aan. Zij betogen dat hun “verweernotitie” waarin “op omstandige wijze elementen (werden) uiteengezet ter onderbouwing van de vergunbaarheid van het aangevraagde” “kennelijk niet in de formele motivering (werd) betrokken” zodat moet vastgesteld worden “dat de bestreden beslissing (...) kennelijk voorbijgaat aan de dragende overwegingen van de (...) verweernotitie” meer bepaald “een door verzoekers als uitzondering aangehaald arrest” dat “zonder motivering als regel (wordt) voorgesteld”, “het feit dat verzoekers hebben aangetoond dat de poort en de toegangsweg onder het begrip ‘constructie’ in de zin van de basisrechten voor zonevreemde constructies vallen” alsook “de overige argumentatie van verzoekers”.

21. Gelet op het suppletoir karakter van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, wordt het middel afgeleid uit de schending van “de formele motiveringsplicht” geacht te zijn afgeleid uit de schending van het toentertijd geldende artikel 53, § 3, eerste lid van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (hierna: het gecoördineerde decreet), dat aan de deputatie en de minister, wanneer zij uitspraak doen over een bouwaanvraag, een motiveringsverplichting oplegt die niet minder streng is dan deze die is opgelegd in de eerstgenoemde wet.

De door de voormelde decreetsbepaling voorgeschreven motiveringsplicht houdt niet in dat de Vlaamse regering, als orgaan van het actief bestuur, alle ter staving van het administratief beroep aangevoerde middelen of argumenten rechtstreeks en punt na punt zou moeten beantwoorden. In de regel is aan de motiveringsverplichting voldaan wanneer de uitspraak over het bouwberoep duidelijk de met de plaatselijke aanleg of ruimtelijke ordening verband houdende redenen opgeeft waarop de overheid haar beslissing steunt, derwijze dat het de aanvrager mogelijk is met kennis van zaken tegen de

beslissing op te komen en dat de Raad van State de hem opgedragen wettigheidscontrole kan uitoefenen, dat hij met andere woorden kan nagaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot het bestreden besluit is kunnen komen.

22. Het bestreden besluit bevat volgende relevante overwegingen na een concrete omschrijving van hetgeen werd aangevraagd, een situering van de bouwpercelen opzichts de geldende gewestplanbestemmingen en de daarmee corresponderende voorschriften betreffende agrarisch en natuurgebied, en een opgave van de verleende adviezen over de aanvraag:

“(…) Met betrekking tot de nieuw aan te leggen weg verwijst de aanvrager naar het arrest (...) van de Raad van State van 29 oktober 1997 waarin vermeld staat dat een voor privé-verkeer van personen en vervoer van goederen dienstige weg niet participeert aan de bestemmingen die in de plannen van aanleg worden vastgesteld en dus bestemmingsongevoelig is. Dit gaat echter niet om vaststaande rechtspraak. Het beoordelen van een aanvraag voor de aanleg van een privé-weg dient geval per geval te worden onderzocht. Zo wordt de aanleg van een weg, in natuurgebied, in het arrest (...) wel als bestemmingsgevoelig beschouwd. Verder vermeldt het arrest (...) dat het recht van uitweg neergeschreven in artikel 682 van het Burgerlijk Wetboek niet impliceert dat men meteen recht heeft op een bouw- of milieuvergunning die onbestaanbaar is met de bestemmingsvoorschriften van een gebied doorheen hetwelk de uitweg zal lopen;

- Uit onderzoek blijkt dat de aanvraag, voor wat betreft het gedeelte dat gesitueerd is in agrarisch gebied - onder meer de reliëfwijzigingen, het uitbreken van de bestaande betonverharding en de aanleg van een dolomietverharding achter de woning - strijdig is met het gewestplan. De gevraagde werken staan immers niet in functie van de landbouw, maar in functie van een residentiële woning. Ook in toepassing van de Basisrechten voor zonevreemde constructies onder Afdeling 2 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening kan de aanvraag voor dat gedeelte niet stedenbouwkundig vergund worden. In de voormelde Basisrechten voor zonevreemde constructies van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening is er immers enkel sprake van gebouwen en constructies. Er bestaat met andere woorden geen enkele juridische basis om dit gedeelte van de aanvraag stedenbouwkundig te vergunnen.

Voor wat betreft het gedeelte van de aanvraag dat gesitueerd is in natuurgebied - onder meer de zuiveringsvijver, de nieuwe toegangsweg, de reliëfwijzigingen en de tuinaanleg - blijkt de aanvraag eveneens strijdig te zijn met het gewestplan. Ook hier staan de gevraagde werken niet in functie

van een residentiële woning en niet in functie van het behoud, de bescherming en het herstel van het natuurlijk milieu.

De gevraagde zuiveringsvijver in het natuurgebied komt niet geloofwaardig over als zuiveringsinstallatie, onder meer door de grote afstand tot de woning, namelijk meer dan 30m, door het ontbreken van aanduidingen op de plannen met betrekking tot de toevoer van vuil, te zuiveren water, en de afvoer van zuiver water en door het voorzien van een vlonder.

Met betrekking tot de gevraagde toegangsweg dient er op te worden gewezen dat er op het terrein reeds een toegangsweg bestaat, in agrarisch gebied (dus in ruimtelijk niet-kwetsbaar gebied);

Overwegende dat uit het voorgaande blijkt dat de aanvraag strijdig is met het gewestplan en dat evenmin vergunningsmogelijkheden bestaan voor de aanvraag in toepassing van de Basisrechten voor zonevreemde constructies, Afdeling 2 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening”.

23. Uit de hiervoor aangehaalde motivering volgt dat het bestreden besluit de met ruimtelijke ordening verband houdende redenen opgeeft waarop de minister zijn beslissing steunt, derwijze dat het de verzoekende partijen mogelijk is met kennis van zaken tegen de beslissing op te komen. Er kan dan ook bezwaarlijk worden aangenomen dat het bestreden besluit niet formeel zou zijn gemotiveerd en dat de minister zou zijn “voorbijgegaan” aan de door de verzoekende partijen na de hoorzitting ingediende “verweernotitie”. De door de verzoekende partijen in het middel aangehaalde argumenten werden wel degelijk “betrokken” in het bestreden besluit.

De verzoekende partijen tonen niet aan dat de minister is uitgegaan van gegevens die in rechte en/of in feite niet juist zouden zijn, of die gegevens niet correct heeft beoordeeld dan wel op grond daarvan in redelijkheid niet tot het bestreden besluit kon komen.

Het middel is niet gegrond.

Tweede middel

24. De verzoekende partijen voeren de schending aan van artikel 4.3.1, § 2, 2° VCRO. Zij argumenteren dat “de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar (lees: de minister) volledig voorbij(gaat) aan het bestaan van een vergund geachte woning op het goed” en dat “een abstracte en algemene verwijzing naar de agrarische bestemming van het gebied om redelijke

infrastructuurwerken nabij een bestaande woning af te wijzen (...) een inbreuk vormt op het beginsel geformuleerd in” de aangehaalde decretale bepaling hetgeen versterkt wordt door “het niet aanvaarden van de bestemmingsongevoeligheid (van “de aangevraagde kleine verbeteringswerken”), rekening houdend met de bestaande plaatselijke toestand”.

25. Artikel 4.3.1, § 2, 2° VCRO bepaalt wat volgt:

“De overeenstemming met een goede ruimtelijke ordening wordt beoordeeld met inachtneming van volgende beginselen:

(...)

2° het vergunningverlenende bestuursorgaan houdt bij de beoordeling van het aangevraagde rekening met de in de omgeving bestaande toestand, doch het kan ook beleidsmatig gewenste ontwikkelingen met betrekking tot de aandachtspunten, vermeld in 1°, in rekening brengen;

(...)”.

25. Uit de bespreking van het eerste middel is reeds gebleken dat de bestreden weigering is gesteund op de planologische onverenigbaarheid van de aangevraagde werken. Dit weigeringsmotief volstaat om het bestreden besluit te dragen. De kritiek in het onderhavig middel op de beoordeling van de verenigbaarheid van de aanvraag met een goede ruimtelijke ordening betreft een overtollig motief waarvan het eventueel gegrond bevinden niet tot de nietigverklaring van het bestreden besluit kan leiden.

Derde middel

26. De verzoekende partijen voeren de schending aan van “de decretale basisrechten voor zonevreemde constructies” vervat in artikel 4.4.18 VCRO. Zij betogen dat de aanleg van een dolomietverharding en het plaatsen van een poort in agrarisch gebied “eveneens door art. 4.4.18 VCRO (worden) gevat” waardoor “niet (kan) worden ingestemd met de bestreden beslissing (...) dat (...) geen toepassing kan worden gemaakt van de basisrechten voor zonevreemde constructies”.

27. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat de aangevraagde nieuwe toegangsweg vanaf de nieuwe poort zich op het perceel 68/e, links van de perceelgrens met perceel 68/c, bevindt en zich derhalve situeert in natuurgebied zoals terecht wordt aangenomen in het bestreden besluit. In zoverre in het middel wordt uitgegaan van de ligging van deze werken in agrarisch gebied is het gesteund op een verkeerde premisse en gaat het voorbij aan artikel 4.4.18, § 2 VCRO waarin wordt gesteld dat de mogelijkheden vermeld in artikel 4.4.18, § 1 VCRO niet gelden in ruimtelijk kwetsbare gebieden met uitzondering van parkgebieden. Overeenkomstig artikel 1.1.2, 10° VCRO is natuurgebied een ruimtelijk kwetsbaar gebied.

Het middel is niet gegrond.

Vierde middel

28. De verzoekende partijen voeren de schending aan van artikel 3, 6° van het toentertijd geldende besluit van de Vlaamse regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is. Zij betogen dat “de toegangswegenis de facto een vrijgesteld werk uit(maakt) en (...) één en ander niet in de bestreden vergunningsbeslissing (kon) worden betrokken”.

29. De verzoekende partijen hebben geen belang bij het middel waarin de betwisting van de vergunningsplicht voor de geweigerde toegangsweg centraal staat. Uit het eventueel gegrond bevinden ervan zou immers alleen voortvloeien dat de kwestieuze toegangsweg niet vergunningplichtig is. De vernietiging van dit onderdeel van de bestreden weigering op grond van dit middel kan de verzoekende partijen dan ook geen rechtstreeks voordeel, verbonden aan het verdwijnen van dit deel van de bestreden beslissing uit het rechtsverkeer, opleveren.

Het middel wordt verworpen.

Vijfde middel

30. De verzoekende partijen voeren de schending aan van artikel 13.4.3.1 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen “jo. de formele motiveringsplicht jo. het vertrouwensbeginsel”. Zij betogen dat het bestreden besluit ten onrechte aanneemt “dat de zuiveringsvijver niet geloofwaardig overkomt als zuiveringsinstallatie” terwijl in de beslissing tot ontheffing van het verbod tot ontbossing wordt aangenomen dat het om een zuiverings- en niet om een siervijver gaat en voorts dat moet “worden vastgesteld dat de geplande zuiveringsvijver een effectieve zuiveringsfunctie zou hebben en aldus inpasbaar is binnen de gewestplanbestemming ‘natuurgebied’ waarbinnen (...) werken toelaatbaar zijn ‘die ertoe strekken het natuurlijk milieu te beschermen of te herstellen’”.

31. Naar luid van artikel 13. 4.3 van het inrichtingsbesluit, zijn de natuurgebieden bestemd voor het behoud, de bescherming en het herstel van het natuurlijk milieu, en mogen in die gebieden jagers- en vissershutten worden gebouwd voor zover deze niet kunnen gebruikt worden als woonverblijf, al ware het maar tijdelijk. Anders dan de verzoekende partijen willen doen aannemen zijn krachtens die bepaling in natuurgebieden werken, andere dan het bouwen van de in dat artikel bedoelde jagers- en vissershutten, niet toegelaten. Dit voorschrift van artikel 13. 4.3 beoogt het behoud, de bescherming en het herstel van het natuurlijk milieu door het verlenen van de bestemming groengebied aan het betrokken gebied en niet door het toelaten van vergunningsplichtige werken die dat zelfde doel zouden beogen. In het bestreden besluit wordt derhalve met recht aangenomen dat “de gevraagde werken niet in functie (staan) van het behoud, de bescherming en het herstel van het natuurlijk milieu”. In zoverre het middel kritiek geeft op het bijkomende motief in het bestreden besluit dat “de gevraagde zuiveringsvijver (...) niet geloofwaardig over(komt) als zuiveringsinstallatie” betreft het kritiek op een overtollig motief waarvan het eventueel gegrond bevinden niet tot de nietigverklaring van het bestreden besluit in zoverre het betrekking heeft op de geweigerde “zuiveringsvijver”, kan leiden.

Het middel is niet gegrond.

Zesde middel

32. De verzoekende partijen voeren de schending aan van artikel 4.4.5 VCRO samengelezen met artikel 1.1.4 VCRO. Zij argumenteren dat “niet (valt) in te zien waarom de bestreden beslissing (voor zover als nodig) geen toepassing heeft gemaakt van art. 4.4.5 VCRO voor wat de aangevraagde toegangsweg en zuiveringsvijver betreft” terwijl “de geplande weg, uitgevoerd in dolomiet, (...) waterdoorlatend (is) en beter in overeenstemming met de doelstellingen van het decreet integraal waterbeleid dan de bestaande betonnen wegenis” en “de geplande zuiveringsvijver (...) een evident natuurbeschermende en –versterkende functie” heeft en dat “door voorbij te gaan aan de door art. 4.4.5 VCRO geboden mogelijkheden (...) de overheid kennelijk in strijd (heeft) gehandeld met de eis tot het nastreven van een duurzame ruimtelijke ordening”.

33. Artikel 4.4.5 VCRO van de “onderafdeling 5. Medegebruik inzake natuurschoon” bepaalt wat volgt:

“In alle bestemmingsgebieden kunnen, naast de handelingen die gericht zijn op de verwezenlijking van de bestemming, ook handelingen worden vergund die gericht zijn op de instandhouding, de ontwikkeling en het herstel van de natuur en het natuurlijk milieu en van landschapswaarden, voor zover ze door hun beperkte impact de verwezenlijking van de algemene bestemming niet in het gedrang brengen.

De Vlaamse Regering kan nadere regelen bepalen voor de toepassing van het eerste lid”.

De aangehaalde bepaling is een uitzonderingsbepaling die restrictief moet worden geïnterpreteerd. Het komt de vergunningaanvrager toe aan te tonen dat de aanvraag voldoet aan de in de uitzonderingsbepaling gestelde voorwaarden. Deze voorwaarden komen er op neer dat de betrokken toegangsweg en vijver gericht moeten zijn op de instandhouding, de ontwikkeling en het herstel van de natuur en het natuurlijk milieu en van landschapswaarden en dat ze door hun beperkte impact het realiseren van de algemene bestemming niet in het gedrang brengen.

De verzoekende partijen betwisten niet de overweging in het bestreden besluit dat de toegangsweg en zuiveringsvijver “in functie van een residentiële woning” staan. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat deze handelingen wel degelijk “gericht zijn op” de residentiële woning van de verzoekende partijen. Deze handelingen zijn bijgevolg niet gericht op de instandhouding, de ontwikkeling en het herstel van de natuur en het natuurlijk milieu en van landschapswaarden van het betrokken natuurgebied en derhalve op de verwezenlijking van die bestemming. Dit brengt mee dat deze handelingen niet op voet van deze decretale uitzonderingsbepaling kunnen vergund worden aangenomen dat aan de gestelde impactvoorwaarde zou zijn voldaan.

Het middel is niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partijen worden verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro, ieder voor de helft.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van dertig juni 2011, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Roger Stevens,	kamervoorzitter,
Johan Bovin,	staatsraad,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
bijgestaan door	
Astrid Truyens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Astrid Truyens

Roger Stevens